

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
 mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
 a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
 și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
 Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
 Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 14 Octomvrie st. v.

Concetățenii nostri maghiari se joacă cu primejdia.

În numărul dela 24 Octomvrie „Nemzet” stăruie, ca Maghiarii să nu se lase a fi abătuți prin evenimentele mari dela lucrarea lor de toate țiilele.

„Frământările politice internaționale, — ȳice el, — se nu ne abată atențiunea dela datoriile, de care atărnă existența noastră națională”.

Arată apoi, că nici evenimentele din Orient, nici conflictele ivite în Austria, nici rezultatele alegerilor din Franca nu trebuie să-și preocupe pe Maghiari, ci ei trebuie să-și pună toate puterile în lucrare pentru întărirea lor națională.

„Toate cestiunile mari, — urmează apoi, — care ne preocupă spiritele, nu au îndreptățire decât în gradul, în care se raportă la aceasta și stau în legătură cu ea”, — adică cu întărirea lor națională.

Cu alte cuvinte, ceea-ce primează și trebuie să primeze în viața publică a Maghiarilor, este idea întăririi lor naționale.

Nu contestăm legitimitatea acestui punct de plecare; din contră, îl primim și noi pentru noi înșine și le ȳicem și noi fraților nostri români: *ceea-ce trebuie să determine totdeauna faptele voastre, sânt interesele întăririi neamului românesc.*

Să vedem acum, care sânt consecuențele, la care trebuie să ajungem plecând din acest principiu.

Evenimentele din Peninsula-Balcanică îi interesează pe Maghiari numai în gradul, în care ele pot contribui la întărirea ori la slăbirea lor națională, ear' pe noi în gradul, în care pot contribui la a noastră întărire ori slăbire. Primim unirea Bulgarilor, dacă ea nu jignesce interesele noastre naționale, ne unim însă cu dușmanii Bulgarilor, dacă înființarea statului bulgar poate să fie jignitoare pentru interesele noastre naționale.

Tot astfel, puși în fața conflictelor din Austria, Maghiarii înclină spre aceia, care servesc interesele lor naționale, ear' noi înclinăm spre aceia, care servesc pe ale noastre.

Mergând mai departe, ne întrebăm, dacă rezultatele alegerilor din Franca pot să aibă vre-o înfrîurire asupra actualei stări de lucruri dela noi, și ne preocupăm de ele numai, dacă pot să aibă.

Facem un pas înainte și ajungem la concludsiunea, că Maghiarii susțin monarhia și statul ungar îndeosebi numai câtă vreme în această monarhie și în acest stat pot să lucreze în toată tigna pentru întărirea lor națională: astfel se unesc cu toți aceia, care vor să prefacă monarhia și statul ungar îndeosebi potrivit cu interesele întăririi lor naționale.

Aceasta urmează neapărat din principiul emis în „Nemzet” și nu mai avem nevoie să ne reamintim revoluțiunea dela 1848 și cei șeseprecede ani de conspirațiune ai dlui Francisc Pulszky, pentru-ca

să întemeiăm concludsiunea și pe fapte petrecute.

Care va să ȳică, oameni consecuenți fiind, și noi Români, întocmai ca Maghiarii, susținem monarhia și actualul stat ungar numai câtă-vreme putem să lucrăm în această monarhie și în acest stat în toată tigna pentru întărirea noastră națională: astfel ne unim cu aceia, care vor să prefacă monarhia și statul ungar potrivit cu interesele întăririi noastre naționale.

Aceasta urmează de sine, e rezultatul firesc al stărilor de lucruri și al desvoltării, prin care trecem.

Români s'au distins totdeauna prin alipirea lor către monarhie și prin credința lor către casa de Austria, pentru-că totdeauna s'au simțit ocrotiți de Dinastie în această monarhie. Maghiarii n'au știut să deștepte în Români pentru statul ungar aceleași simpatii, aceeași încredere, ci au considerat numai alipirea lor către monarhie și credința lor către casa de Austria drept nisce porniri nepatriotice. Astfel încetul cu încetul a slăbit în Români sentimentul, că pot se aștepte ocrotire dela Dinastie.

Aceasta e urmarea firească a politicii maghiare.

Mai țin și astăzi, cu deosebire generațiunile mai bătrâne ale poporului român, la „împăratul” și la „împărăție”, dară din ȳi în ȳi devine tot mai ilusoriă sarcina de a cultiva între Români tradițiunea alipirii către tron și monarhie.

Aceasta însă anume decând există un stat ungar și un guvern maghiar. Fără de sfială, fără de a ne teme, că vom fi desmințiți, convinși, că sântem aprobați de toți Români, chiar și de cei ce se pretind „guvernamentali”, afirmăm că astăzi ori-și-cine își câștigă un titlu la iubirea și la stima Românilor, dacă vorbește rău de statul ungar, rău de actualul guvern din Budapesta și rău de națiunea maghiară.

Cu toate aceste interesele noastre naționale cer să susținem statul ungar.

Uitându-ne împregiurul nostru, găsim tot elemente, care ne amenință în existența noastră națională; singuri Maghiarii au în toate împregiurările interese identice cu ale noastre.

Acești Maghiari însă numai în statul ungar pot să-și păstreze vigoarea și să țină pept atât cu curentul german, cât și cu cel slăvon.

Absolutismul, în timpul căruia înfrîurirea germană era predominantă, jignia interesele noastre, pentru-că slăbia pe poporul maghiar, care ne scutesce față cu germanismul. Nemții au știut cu toate aceste să câștige simpatiile și încrederea noastră, să ne țină despărțiți de Maghiari, și chiar astăzi, după douăzeci și cinci de ani de regim liberal, Români ar fi gata să servească cauza unui absolutism german.

Tot atât de puțin potrivită cu interesele noastre e actuala stare de lucruri,

în care elementele slave ajung la preponderanță. Români cu toate aceste se bucură, când primesc sciri din Croația și din Boemia, abia mai sânt în stare să-și dea seamă, că în Croația și în Boemia este amenințată propria lor existență națională tot atât de bine ca a Maghiarilor.

Cum se produce această inconsecuență în sentimentul nostru public?

Ea este o urmare firească a inconsecuenței Maghiarilor.

Nisuiind spre întărirea lor națională, Maghiarii nu-și dau silință să câștige încrederea și simpatiile acelor dintre concetățenii lor, care au interese identice cu ȳinșii, ci vor cu ori-ce preț să-și asimileze și astfel și-i fac dușmani neîmpăcați.

Este adevărat, că națiunea maghiară ar fi mai puternică, dacă Sărbii, Slovaci, Rutenii, Germanii și Români din țerile coroanei ungare s'ar maghiarisa; nu se maghiarisează însă decât foarte pușini dintre ȳinșii, eară ceilalți devin în mod firesc dușmani și ai națiunii maghiare și ai statului ungar, în care este cu puțință o asemenea politică de stărpire națională.

Astfel deși adănc pătunși de interese, care leagă pe poporul nostru de cel maghiar, nu mai îndrăznim a le vorbi Românilor despre apropierea lor către Maghiari.

Cum oare s'o mai cutezăm aceasta, când organele autorizate ale guvernului le spun fraților nostri în fiesce-care ȳi, că întregul aparat al puterii publice e pus în serviciul maghiarisării.

„Astăzi din Trencin, ȳice „Nemzet”, mâne din Sipsia, într'o ȳi din Ardeal, într'alta din Bacica, o dată din partea superioară a țerii, altă dată din Bănat, am avut ocaziune să ilustrăm parte în dări de seamă private, parte prin raporturi oficiale ale inspectorilor de școală succesele, pe care le-a obținut cultura în serviciul ideii de stat maghiar.”

În ce consistă aceste succese?

Același ȳiar ne mai spune următoarele:

La cursul de limba maghiară ținut în vara trecută în Loșonț au luat parte 117 învățatori nemaghiari din 12 comitate din partea superioară a țerii. . . Din cei 117 învățatori abia 20 au mai vorbit și altă limbă afară de limba lor maternă, ear' la sfârșitul cursului aproape toți au fost în stare să predea în limba maghiară. Dar' nu numai din punctul de vedere al instrucțiunii, ci și din punctul de vedere național rezultatele cursului sânt mari, deoare-ce între 117 învățatori au fost vre-o 20 panslaviști sēlbatici, care s'au îmbălbănit pe deplin și la despărțirea lor au făcut lăcrimând promisiunea, că pe viitor vor fi Maghiari adevărați și vor preda toate obiectele numai în limba maghiară.”

Care va să ȳică astfel înțeleg Maghiarii întărirea lor națională.

Dacă astfel o înțeleg, să nu se mire, că cei mai sinceri amici ai lor trebuie în cele din urmă, să-și părăsi, și să fie pregătiți, că în fața celei mai apropiate situațiuni grele să stee singuri.

Vorbind despre scirile alarmătoare răspândite relativ la frații nostri din Munții Apuseni, tot „Nemzet” ȳice:

„N'am luat cunoscință despre aceste, și cunoscând împregiurările, credem exclusiv pu-

țința, ca acum să fie cauză pentru vre-o îngrijire serioasă.”

Așa este, acum nu este nici o cauză pentru îngrijiri serioase, pentru-că acum încă Românimea mai ascultă sfaturile fruntașilor ei. Întrebarea e însă, cum vor sta lucrurile atunci, când Maghiarii se vor afla în strâmtoare.

Și mai ales pentru-că atunci ar trebui să-și câștige Maghiarii simpatiile Românilor și încrederea acelor, care au trecut între Români.

Mesagiul de deschidere a delegațiunilor.

Eată mesagiul de Tron adresat delegațiunilor:

Asigurările de supunere credincioasă pe care tocmai mi-ați exprimat-o, mă umplu de o sinceră mulțumire. Primiți în schimb expresiunea deplinei mele grații regesci (împărătesci).

Rapoartele monarhiei cu puterile străine, sânt cele mai amicale.

Visita, cu care ne-au îmbucurat pe Noi la Kremsier Maiestățile Lor Împăratul și Împărăteasa Rusiei, ne-a venit ca un semn prețios al continuității acelu raport intim și plin de încredere dintre monarhiile celor trei imperii vecine, a căru însemnătate pentru pacea monarhiei și a Europei o am putut să vi-o anunț înainte cu un an. În nisuița serioasă de a susține starea de drept garantată prin tractate ca basă a păcii și ordinii, aflăm deplina conlucrare a celorlalte puteri europene.

Această unanimitate întru asigurarea marilor interese ale păcii, formează garanța cea mai însemnată a succesului.

În acest spirit guvernul meu se nisuesce, în unire cu celelalte puteri signatare ale tratatului de Berlin, de a restabili ordinea legală pe teritoriul Balcanilor, a cărei violare neașteptată provoacă pericole serioase pentru liniștea și prosperarea popoarelor de acolo. Respectarea tratatelor și susținerea drepturilor și a datorințelor ce emanează din ele, au fost condițiile acelei încredere, pe care a pus-o Europa în popoarele balcanice prin aceea că a creat pentru dñsele condițiunile unei vieți politice independente.

Susținerea păcii și conservarea intereselor monarhiei, vor fi și pe viitor prima problemă a guvernului meu.

Proiectele, cari vi se vor supune spre pertractare constituțională, vor da dovadă despre aceea, că și de astădată s'a ținut cont deplin despre stare financiară. Administrațiunea de rășboiu ia la dispoziție dela d-voastre mijloacele oferite cu plăcere, — ceea-ce recunosc mulțumindu-vă, — pentru-ca să îmbunătățească starea ce reclamă ajutor a șargelor inferioare și a cadetilor, fără urcarea cerințelor totale. Desvoltarea crescândă a marinei Mele de rășboiu pe basa principiilor pentru apărarea ȳermurilor, principii statorite în anul trecut, vi-o recomand îngrijirii binevoitoare a d-voastre.

Relațiunile culturale și economice din Bosnia și Herțegovina, sânt pe o cale constantă și îmbucurătoare de progres. A fost posibil și de astădată a acoperi cheltuielile administrative din percepțiunile proprii ale acestor țeri. O asigurare din mijloacele comune nu se va cere. Guvernul meu a făcut easăși o reducere a creditului trebuincios pentru trupele din Bosnia și Herțegovina.

Contez cu încredere și siguritate deplină pe devotamentul, înțelepciunea și zelul patriotic, cu care veți sprigini guvernul meu în împlinirea problemelor lui însemnate. În acest înțeles vă bineventez în modul cel mai cordial.

Revistă politică.

Sibiu, 14 Octomvrie st. v.

Presă maghiară de toate colorile politice e preocupată de discursul de tron, ținut cu privilegiul primirii ambelor delegațiuni. Guvernamentalii noștri sînt foarte îndestulați cu situațiunea. „Pester Lloyd“ dice, că deosebirea, care se făcea până acum între rapoartele noastre cu Germania și între cele cu Rusia, deastădată nu se mai poate observa, ci se spune, că relațiunea noastră cu amîndouă statele e deopotrivă bună și confidentă. Ne aducem aminte — sfîrșesc guvernamentalul — că o asemenea relațiune intimă a existat între acele trei puteri și înaintea celui din urmă războiu turco-rus și că aceasta n'a împedecat efectuarea păcii dela San-Stefano. Noi dorim, ca încrederea, pe care o avem noi în guvernul ruses, să se cîntărească mai bine, ca și cum s'a întîmplat atunci.

„Pesti Napló“ nu se încrede în asigurările de pace exprimate prin discursul Măiestății Sale. Dice, că tocmai fiindcă împărății prevăd, că Balcanii și popoarele din Balcani sînt amenințate de primejdie: tocmai de aceea vorbește regele nostru atît de domol. Vorbirea de tron ne dă speranță pentru susținerea păcii, însă nu e însăși pacea.

„Alianța cu Turcia“. Acesta e de un timp încoaci tenorul guvernului bulgar. Această schimbare s'a întîmplat fără veste, deodată, și Bulgaria n'a fost nici cînd mai înclinată ca acum, să încheie pace cu Poarta. O persoană deoare-care importantă în Bulgaria s'a exprimat înaintea corespondentului unei foi din capitală astfel: „Dorințele Bulgariei se formulează de present în următorul mod: legislațiune independentă, administrație și constituțiune comună pentru țările unite sub sceptrul principelui Alexandru prelîngă recunoașterea completă a supremației Sultanului, față cu care uniunea se obligă a solvi tributul sau a lua asupra sa o parte din datoria de stat turcească. Acesta e cuvîntul nostru cel din urmă. La cas, dacă ne vom pute înțelege, noi vom oferi Turciei ajutorul nostru chiar și în contra Sîrbiei și a Greciei. Dacă însă nu vom veni niciodată la o aplanare pacinică a diferențelor și ni se va apesa arma în mână, atunci ne vom lupta. Dacă vom fi biruiți, vom rămîne ca și până aci... Poate mai tîrziu Poarta va da de bună voie, ceea-ce a întrelăsat să dee acum“.

Din aceste se vede, că Bulgarii au cam lăsat din aspirațiunile lor de până acum. De Macedonia nu se mai vorbește — ci singur numai de Sîrbia, cu care ei nu se pot împăca de loc.

Foile engleze aduc o corespondență, care s'ar fi urmat între Mr. Gladstone și ambasadorul sîrbesc din Londra, dl Miatiotovici, și care se poate reduce la un pasagiu dintr'o scrisoare a lui Gladstone către deputatul bulgar Geșov. În acel pasagiu diplomatul englez a regretat mișcările, care se par a amenința din partea Sîrbiei și a Greciei, nerecunoscînd dreptul acestora, de a intriga cu țeri străine. Miatiotovici a răspuns acesteia prin o epistolă plină de insulte la adresa Bulgarilor, terminînd cu următoarele cuvinte: „Bulgarii trebuie să facă experiențe triste, dacă altminterlea nu, prin fapte ponderoase, și anume prin aceea, că ei nu-și vor ajunge nici odată aspirațiunile lor fără prietenia Sîrbilor și a Grecilor“.

Evenimentele din Peninsula-Balcanică.

Sciri mai noue:

Varna, 22 Octomvrie n. Poarta a adresat puterilor o notă prin care le-a mulțumit pentru silințele ce își dau să mențină pacea, și să resoalve cestiunea rumelioț într'un mod, care să înlăture ori-ce pericole.

Puterile sînt hotărîte să întreprindă o serioasă acțiune diplomatică asupra Greciei și Sîrbiei pentru a le face să respecte tractatul din Berlin și să-și suspende ori-ce demersuri militare.

Cu toate că situațiunea s'a mai îmbunătățit, concentrarea trupelor, care se suspendase cîțva timp, a început din nou pe o scară întinsă.

Flota a rămas în „Cornul de aur“; din excadra Mării-negre mai multe vase au plecat spre Tripoli.

Până în momentul de față Turcia are dealungul frontierei bulgăresci și sîrbesci 80,000 oameni.

Sofia, 22 Octomvrie n. Până acum nimic dinspre Sîrbia; de cîțva timp se urmează o corespondență foarte activă între Filipopol și Sofia.

Se dice că Caraveloff ar fi ținut, că o restabilire a *statului quo ante* ar face cu neputință poziția ori-cărui guvernator numit de Poartă în Rumelia-orientală.

Sofia, 23 Octomvrie n. Puterile n'au făcut nici o comunicare nouă guvernului bulgar. Ideea persistă încă în cercurile diplomatice, că principiul de unire va fi consfințit de conferență, dar' cu restricțiuni în ceea-ce privește chipul de guvern ce trebuie aplicat Rumeliei. Asupra acestui punct guvernul a manifestat supunerea sa la hotărîrea conferenței.

Se afirmă că toate puterile s'au învoit pentru a respinge ori-ce acțiune militară a Turciei în Rumelia.

Scirile adresate de prefecții districtelor mărginașe cu Sîrbia, spun că Sîrbii fac pregătiri mari pe graniță.

Numeroase trupe regulate străbat Sofia cu baterii de artilerie, pentru a merge să iee pozițiune pe linia de apărare.

Prințul s'a dus să inspecteze trupele la trecerea lor și le-a felicitat pentru ținuta lor excelentă după nisece ostenele așa de grele.

Prințul a pronunțat în urmă câte-va cuvinte, cari au fost primite cu strigăte de „ura“ frenetice.

Voluntarii sosesc din toate părțile, formați în batalioane și într'o ordine perfectă.

Poporațiunea le face primire călduroasă.

Varna, 23 Octomvrie n. Se dice că susrescitiția a ajuns la culme în Creta, provinciă pe a căreia răscoală guvernul grecesc comentează mult în împregiurările de față. Turcia, pentru a întîmpina răscoala, a mai trimis ieri două batalioane de redifi cu o baterie de artilerie. Totuși atitudinea Greciei nu mai inspiră așa temeri, în urma presiunii diplomatice a puterilor asupra guvernului din Atena; Grecia s'ar mulțumi cu o simplă rectificare de fruntarii, îndestul de neînsemnată.

Sofia, 23 Octomvrie n. În urma convingerii dobîndite de guvernul bulgar că Turcia nu va întreprinde nici o acțiune militară în Rumelia, principele Alexandru a ordonat trupelor sale să evacueze acea provinciă. Regimentele sosesc în fiecare zi și trec prin Sofia pentru a lua pozițiune la granița sîrbescă.

În Rumelia nu va rămîne decît miliția rumelioț; cu toate aceste, cîteva corpuri din miliției rumelioți au primit ordinul să între în Bulgaria.

Se organizează o împotrivire din cele mai energice la fruntaria Sîrbiei.

Vorbind despre retragerea armatei bulgare din Rumelia și despre întoarcerea principelui Alexandru la Sofia, „Voința națională“ scrie:

Aceasta fiind deci hotărîrea și plecarea Europei pacinice, așteptăm cu deplină încredere rezultatul binefăcător al conferenței ce acum se întrunesc în Constantinopol pentru regularea cestiunii bulgaro-rumeliote, și nu mai rămîne îndoiială că o sancțiune puternică va urma, pentru-ca viitorul să nu ne mai reverse surprinderi atît de dăunătoare traiului liniștit și intereselor pacinice ale celorlalte state.

Credem că aci tocmai e locul nimerit de a pune în evidență publicului purtarea guvernului român, calmă, demnă și statornică întru menținerea neștirbită a liniștei și păcii statului român. Înțeleptul și prevădătorul guvern, departe de a se influența decîtă îndemnurile celor ce își găseau folosul să vadă țeara intrată în dăunătoare pregătiri de atac sau de apărare, a păstrat atitudinea rezervată și rece a celor ce știu și pot la ocazii de crize periculoase să fie stăpîni și pe aventurile și pe judecata lor.

Cele ce se desfășoară acum în giurul nostru, consfințesc până la cea din urmă limită stăruința guvernului român întru a contribui împreună cu statele vecine la mărginirea și la împaciunea conflictului, ce dela început părea a fi atît de amenințător în Peninsula-Balcanică. Este bine

ca tot Românul să cugete serios și cuminte la acest rezultat și să recunoască cît de nepatriotice sînt îndemnurile aventuroase și propunerile fantastice ale celor ce așteaptă întărire sau înălțare, pentru țeara lor, din turburări sau greutăți din afară, pline de pericole sau de răspunderi ruinătoare.

Din Bucovina.

De lîngă Nistru, 4 Octomvrie v.

O festivitate rară se petrecea lîngă Nistru în comunitatea Mitoc cu ocaziunea sfințirii bisericei nouă de I. P. S. Metropolitul Silvestru, care hotărînd actul consăcărator, pe ziua de 30 Septemvrie st. v. călători în preșeara Țilei memorate, însoțit de dignitarii bisericei catedrale și de corul arhiepiscopesc, către locul destinat.

În această călătorie îl întîmpinară pretutindine atît poporul, cît și clerul și intelighința cu ovațiuni cele mai cordiale.

Vuetul sacaluzilor, procesiunile aședate la confinele fiecărui sat, bandierile întocmite cu gust estetic, și urmate de entusiastice încă odată „vivat“uri anunțară în decursul călătoriei sosirea înaltului, și de popor mult doritului oaspe, pe care îl salută ultimul oferindu-i, după o vorbire scurtă, însă miezoasă, pîne și sare.

Ajungînd I. P. S., obosit de călătoria mai de 7 oare, în amurgul Țilei în Ocna, îl salută mai înainte la confinele acestui sat parochul din Brodoc, în al căruia raion zace atenința Miloc, și petrecîndu-l cu un bandier strălucit până la biserica din Ocna, îl bineventă aici poporul cu procesiune bisericească și cu făclii aprinse, parochul local, protopresbiterul districtual c. r. căpitan și comisarul districtual dimpreună cu căpitanul din armata austriacă, bar. Vildburg.

Învrednicindu-se poporul, sub salvele sacaluzurilor, de binecuvîntările prea iubitului seu arhipăstor, urmă I. P. S. invitării baronului Vildburg, și petrecu noaptea spre 30 Septemvrie în curtea sa situată în Ocna.

A doua zi preurmă I. P. S. călătoria sa la locul destinat, însoțit de baronul Vildburg, protopresbiterul districtual, și căpitanul c. r. districtual condus de bandierul din comuna Brodoc și Mitoc.

Ajungînd deasupra comunei Brodoc, i-se puse în vedere I. P. S. un portal festiv, lîngă care îl așteptară reprezentanța comunei locale, cu antistele ei în frunte, cari, împlorînd binecuvîntările arhieresci, îi oferiră pîne și sare.

De asemenea se prezentă și scoala locală poporală cu conducătorul ei în frunte, care bineventându-l pe I. P. S. în numele copiilor în termeni aleși și plini de respect, se învrednici de înalta vorbire a I. P. Sale.

În însăși comuna Brodoc i-se înfățișă I. P. S. un al doilea portal festiv, lîngă care îl așteptau Israilitenii locali și cei din împregiurime cu „Tora“, cari, replicându-le I. P. S. între altele că este „un Dumnezeu și o credință, precum este numai un soare și un pămînt“ și im-

Foita „Tribunei.“

Din țeara urșilor.

Traducere din nemțesco

de Hie B. Gherghel.

(Urmare.)

Mămăliga în fine era gata și împreună cu lapte dulce ne-a servit de un dejun prea gustos; pipele scurte ale vîntătorilor români cît și țigara mea aprinsă, și învîliți dulce în cojoacele călduțe, priviam, răsimați cu spatele de stîncă, preste jărăricul în spuzănd, fața negrăit de dulce a nopții, care, parte luminată de rațele line ale lunei asfințînde, parte învîlită în umbrele negre ale mătăhărilor de munți, ne procura o priveliște de un efect surprîndător. Adînc sub picioarele noastre, valea largă a Hațegului, căsca ca o prăpastie întunecoasă, pe cînd unele părți ale riulețului, lunate de lună în vâlcelele adumbrite, se încovoiau asemenea unor șerpișori strălucitori și arginții, jucându-se între ei; pîvărnișurile, negre ca noaptea se clădiau de amîndouă părțile drept în sus, și mai sus însă se opintesc cîscogemitele steiu a muncelului hățegan, ale cărui vîrfulețe și ascuțisuri, lunate de lună, formau o cunună mîndră, legată în rubine, o coroană vrednică a împodobi capul

măiestos al unui „rege-urias“ al munților Carpaților. Peste toate minunile acestea însă, întindea noaptea vîlul ei neguros, plin de farmec și acoperit de stele, ear' vîntul adia lin-domol, rînduri, par' c'ar fi răsufările poporului dormitor de pin împregiur al urieșilor carpatini.

„Cei dintăiu ițari, domnișorule, și cu nisece opincute nouă nouă, îmbrăcasem și încălțasem atunci, — începî Nistor, fiul cel mai tînăr al lui Mitru, istoria sa, — și pe cît știu eu, asta mă făcea mîndru, săgă, însă trebuia să și rămîn Țina ceea pentru ațtăiași-dată singur la oi, ceea-ce nu-mi venia la socoteală, căci mă temeam de mama pădurii, de care ne spunea bunica seara la vatra focului, că aleargă mai ales după copii destrăbălați! Ei, însă ce să-i faci? ițarii și opinile numai cu toceala asta le-am fost căpătăt și deci, neavînd încotro, mă dedei și eu legat. Dar' după-ce s'a pornit tata, m'am vîrît și eu în Țindra lui cea mare, așa, că capul și picioarele se nu se zărească de loc, și ca mama pădurii se nu vadă decît lăna blăni și se creadă, că sînt vre-un cărlan din stăna. Cât am stat eu așa, nu pot să spun, dar' se vede că am adormit ferice și m'am trezit de abia cînd mă simțisem urcat de-a busta și tăriit. Eu mă gîndiam îndată la mama pădurii; frica îmi curmă graiul, încât nu puteam scoate nici un strigăt. Un fel de mormoală însă și mersul sau adică fuga săl-tărească a celui ce mă furase, mă făcea a înțelege

în pripă, că nu mă aflam în brațele mamei-păduri, ci în labele ursului și la această descoperire îmi eșii așa din fire, încât închisei ochii și mă credeam pierdut. După-ce trecuseră earăși vre-o cinci minute, fără ca să pătesc ceva și numai sguduiturile se tot măria, ceea-ce putea să fie din cauza drumului, din ce în ce mai grunțuros, dam cu gîndul, pe cînd sudorii de spaimă îmi curgeau șiroaie de pe frunte, dacă nu cumva tot aș pute scăpa de cursa aceasta“. După toate câte le șciam eu din spusele tătutului și ale altora, trebuia să cred, că dihania nu mă ducea pentru dînsul la vizunie, ci pentru puii lui, cari preferă, ca și cei bătrîni, carnea viuă celei moarte, ceea-ce îmi explica, că mă ținea în labele sale cu îngrijirea mamei, ce nu voiesce să stîrneasă din somn copilul seu. Aceasta îmi dete în fine inimă pentru încercarea de a mă tîri frumuseț încetișor către capătul cojocului la vale; am și eșit fericit cu picioarele afară, dar' cealaltă parte de trup nu voia să meargă, până-ce ursul, avînd a sări preste un șanț, liberase o labă și mă puse cu învîliș cu tot subsuoară, cum face epistolarul cu pachetul seu.

„Acu e acum! îmi Țisei eu și cît ai bate în palmi dau razna afară din blană, ca eșit din pușcă și fug, simțînd ear' pămîntul sub picioare, fără să mă uit, măcar odată, înapoi sau să mă îngăduiu, până ce am ajuns jumătate mort de frică și de oboeală la oile mele, care le-am

găsit pascînd în liniște, ca și cînd nu s'ar fi întîmplat nimica“.

„Și crești și astăzi, că prădătorul d-tale a fost un urs și nu cumva vre-un om, ce a voit să-și facă haz cu d-ta?“ — îl întrebai eu pe Nistor, care suvăci luleaua spre a o umple din nou.

„Gîndiam și eu tocmai cum spuneți d-v., domnișorule“, — dicea Mitru, „și puțin lipsia să-i trag băiatului și o sfîntă de bătaie, după-ce mi-a istorisit plîngînd întîmplarea; dar' după-ce am dat de urme și mai încolo de cojoc rupt în mii de bucăți, nu mă mai dumiriam și aș fi voit să ved numai mutra negriciosului „cap mare“ cînd luase seama să vadă după săritura preste groapa cea adîncă, căci acolo erau bucățelele de polciecă — că oaia închipuită și-a eșit din pele“.

„Dacă ar fi fost cu puțință cu opt Țile înainte, aș fi făcut și eu așa“ — Țise fratele cel mai mare rîdînd, „păcat însă, că din pelea ta nu poți să eși afară și deci trebuia să caut mîntuirea în tălpi, care mulțumită Domnului nu m'au dat de rușine“.

„Na-ți-o bună! că nu te-a mîncat Mareu, vedem noi, spune acum, dacă ai să spui, căci nu mai avem timp de pierdut“ — îl muștră bătrînul.

(Va urma.)

părtășindu-le binecuvântările patriarcale, rămăseră încântați de amicitia și afabilitatea I. P. S. Preurmând I. P. S. spre Mitoc, locul călătoriei sale, îl întâmpină o a treia poartă festivă cu procesiunea și cu epitropii bisericești din Brodoc, și petrecut de un număr imponent de popor, îl salută reprezentanții comunali cu epitropia bisericească din Mitoc la confinele comunale, lângă o capelă, invitându-l pe I. P. S. la împlinirea actului consacrat al noii biserici și oferindu-i pâine și sare.

Înainte bisericii nouă, pregătite spre consacrare, s'a ridicat în onoarea I. P. S. un portal mare cu inscripțiunea: „Binecuvintează prea sfinte stăpâne!”

Întâmpinându-l aici procesiunile bisericilor învecinate cu preoțimea pregătită spre serviciul divin, îi prezintă parochul local I. P. S. evangelia, sub salvele sacalșurilor spre sărutare, după care se începe actul consacrat, urmându-i sf. liturgie celebrată de un sobor de 12 preoți și cântată de corul arhiepiscopesc, care execută cu toată exactitatea cele mai melodioase cântări bisericesci.

Pe timpul sf. liturgii hirotoni înalt Preasfințitul pe absolventul teolog D. Popescu de diacon, și lăsa prin acest act de înaltă considerație poporenilor o suvenir, care prin tradiții orale îi va păstra memoria prin un timp îndelungat, din generațiune în generațiune.

După executarea consacării bisericii nouă din menționata comună Mitoc, urmă prânzul festiv în casa parochului din Brodoc, la care participă, prelângă căpitanul c. r. districtual, notabili domni: cavalerul de Bruckental, plenipotentul D. de Iacobovici, exarchul catedral, protopresbiterul districtual cu un număr considerabil de preoți și inteligență mireană.

Înalt Preasfinția Sa, evident plăcut mișcat de ovațiunile cordiale, aduse nu numai din partea credincioșilor sei, ci și cu multă reverență din partea notabililor de altă confesiune, petrecu prânzul cu o dispunere rară, și primind toastul de reverență și felicitare din partea c. r. căpitan districtual, toastă în onoarea ultimului, a notabililor în genere, și a celor prezenți, a clerului districtual, invitându-l special spre o cooperare armonică mai ales în timpurile aceste grave pentru biserica noastră, ear' în urmă în onoarea poporenilor pioși, cari prezentându-se prin o deputațiune din mijlocul lor, mulțumiră în termeni scurți, însă cordiali, înalt Preasfinției Sale pentru părinteasca bunăvoință în cauzele lor bisericesci.

După prânz binevoi înalt Preasfinția Sa a lua în vedere noul edificiu bisericesc din comuna Brodoc, un edificiu ridicat după arta arhitectonică, în stil romano-bisantinic.

Înalt Preasfinția Sa binevoi a-și exprima cu această ocaziune plăcerea și mulțumirea sa cu zelul și rîvna parochului local, prin a căru stăruință și conducere s'au ridicat aceste două biserici spre mângăierea poporului și întru mărirea lui Dumnezeu.

Călătorind înalt Preasfinția Sa la 1 Octombrie către casă, i-se prezentă încă odată poporeni cu antistele în frunte, și primind încă odată mulțumirile poporenilor pentru înalta bunăvoință arhipăstorească, își urmă înalt Preasfinția Sa drumul seu sub salvele sacalșurilor, dorindu-i cu toții din adâncul inimii viață îndelungată pentru binele țării și sporul bisericii române din Bucovina. N. V. Vorobchievici.

Cronică.

Prescrierea contribuțiilor pe a. 1886. Ministrul de finanțe a emis un circular, prin care provoacă inspectorii de dare și comisiunile administrative comitatense să procedă energic prelângă organele comunale competente pentru ca aceste să isprăvească de cu bun timp cu prescrierea contribuțiilor. Ne ținem de datorință a aminti la acest loc că câte un exemplar din fiecare registru de dare, primăria, înainte de a fi îndusă darea în rubrica contribuabilului, trebuie să-l expună la cancelaria comună spre vedere pe timp de 8 zile, în care timp contribuabilii avertizați despre expunere pot să-și caute pozițiile lor și să reclameze în contra eventualelor greșeli. Și contribuția de pământ prelângă toate că e regulată după lucrările catastrale, totuși poate să involve în sine titlu de reclamare, căci adeseori se întâmplă că organele competente nu țin seamă — fie din neabăgare de seamă, fie din rea voință — de schimbările sâvârșite în posesiune prin vindere sau schimb. Cu atât mai virtuos se ivesc însă necesitatea de a căuta în registrele expuse, dacă nu cumva în sarcina contribuabilului sunt induși prea mulți membri

de familie sau servitori, sau casa nu cumva e clasificată prea sus? La cas dacă contribuabilul observă greșeală, el este în drept a reclama.

Condamnare. În un număr al ziarului nostru am fost publicat o corespondență ce ni s'a fost trimisă din Rodna-vechiă, comitatul Bistrița-Năsăud, în care era vorba despre condamnarea la închisoare a unui absolvent de filosofie din acea comună, a dlui Constantin Pop, din cauză că acesta ar fi batjocorit stindardul maghiar acățat pe cușculia unui carusel. Diarele din Cluj ne spun că dl Constantin Pop a apelat contra sentinței aduse de judecătoria cercuală din Rodna-vechiă, și că tabla reg. din M.-Oșorheiu nu numai că a întărit sentința forului prim, ci a ridicat pedeapsa dela închisoare de trei, la închisoare de șase săptămâni și pedeapsa în bani dela 30 fl., la 100 fl. Judecătorile de aci privesc adevărat steagul național maghiar ca steag de stat. „Kolozsvári Közlöny” serie că dl Constantin Pop ar fi atacat steagul maghiar numindu-l „obeală” și rupându-l jos, a arborat prin proprietarul panonamei stindardul României: vînet, galben, roșu. Dl Pop, după părerea noastră va fi voit chiar să mântuiască stindardul maghiar de care astăzi se face abuz, arborându-se aproape pe toate locurile, ce se numesc a fi naționale unguresci. Încât privește însă stindardul românesc, nu credem că dl Pop va fi avut ambițiunea să vadă pe o comedie stindardul român, care nouă ni e cu mult mai prețios decât se-l vedem în formă de obială pe toate comediiile.

„Irredenta română.” „Brassó” o foiță maghiară ce apare în Brașov ca proprietate a editurii tipografiei Alexi, ocupându-se de proclamatiunea „irredentei române” serie în nrul seu dela 20 l. c. n. următoarele: „După aceea proclamatiune ticăloasă am așteptat ca foile române să protesteze în contra lui Ocășanu; dar n'au făcut-o. În locul acestuia s'au grăbit a comunica protestele pe care le-a arangiat opoziția din România în contra lui Brătianu pentru expulzarea lui Ocășanu. Un Moldovan, un Vulkán, nici nu mai sînt Români pentru-că au protestat contra (proclamațiunii)“.

Din Aiud se scrie diarelor maghiare că acolo s'ar fi aflat dinamită și proclamatiuni cari amenință cu aprindere. Se înțelege că înseși diarele, cari înregistrează această scire, sînt convinse că ea se va desminți. — Nu ne putem mira îndeajuns de modul obraznic, cum se inventează aceste faime și îndeosebi cum cutează raportorii a scoate o astfel de faimă din Aiud unde sînt foarte puțini Români, căci pe contul Românilor e scornită această faimă obraznică. Negreșit că Aiudul e încungiuat de Români dar' acestia își ved de ocupațiunile lor pacifice.

Scoală de păzitori de păduri se va deschide la 27 l. c. n. în pădurea de vînat de lângă Timișoara.

Societ. de lect. a tinerimii din instit. teologic-pedagogic gr.-or. din Arad, cu începutul anului școlastic s'a constituit în următorul mod: De președinte s'a ales cu mare entuziasm dl profesor Vasile Mangra, vice-președinte: Teodor Pinter, secretar: Ioan Căciuca, notar: Traian Vășan, vice-notar: Georgiu Jian, cassar: Ioan Ierican, bibliotecar: Valeriu Magdu, vice-bibliotecar: Romul Vășan, controlor: Demetriu Șebesian. În comisiunea literară: Corneliu Lazar, Ioan Petran, Ioachim Turcu, Traian Vășan, Alexandru Mihaș, Nicolau Popoviciu, Romul Bortos. În comisiunea revisoare: Dimitrie Muscan, Nicolau Chicin, Constantin Pava.

Himen. Dl Stefan Arbudanu, subjude reg. în Buzias și-a încredințat de soție pe d-șoara Silvia Bocșanu, fiica părintelui protopresbiter al Aradului, Moise Bocșanu.

Iubileul de 50 de ani al renascerii literaturii croate. Sub acest titlu „Pester Lloyd” aduce în numărul seu de alaltăieri un raport special despre decursul sârbării renascerii literaturii croate. În introducerea ce o face acestui raport, organul unguresc se supără pe arangatori festivaliților din cauză că acestia n'au voit să se scie nimic de literații ce trăiesc. Supărarea lui „Pester Lloyd” provine din ignorarea decătră arangiatori a câtorva scrietori croai, cari trăiesc și aci și fac parte din clubul așa numit „național” adevă guvernamental. Cătră sfîrșitul raportului publicat de ziarul pestan se ăice: „... toate vorbirile următoare au fost de un colorit eminent panslavistic și s'au ocupat mai puțin de literatura croată decăt de înfrățirea tuturor Slavilor.

Încurajarea agricultorilor în România. Cetim în „Răsboiul”: Ministerul agriculturii a supus consiliului de ministri un proiect de lege, prin care ministerul e autorizat să procure micilor agricultori utilagiul agricol perfecționat, pe care acestia din urmă să-l plătească în mici rate.

Falimentele în România se înmulțesc. Din registrul acestor falimente ne convingem că falimentări sînt aproape exclusiv numai Ovrei. La Craiova s'au însuiat în săptămîna trecută două falimente mari decătră casele Mailänder și Gold et Strass. Astfel de firme compromit creditul comercianților din România.

Teoria lui Rösler.

Studii asupra stăruinței Românilor în Dacia-Traiană de A. D. Xenopol.

Dare de seamă critică.

(Urmare.)

Fiind țările de meadă-noapte ale Peninsulei-Balkanice ocupate de Slavi și Bulgari, populațiunea romanică de aici scade foarte repede, aflându-se în a doua jumătate a evului mediu numai o mică rămășiță în părțile muntoase. Mulți s'au retras, cum scim, decătră această invasiune spre meadă-qi, unde se află apoi partea cea mai mare a elementului roman din Peninsula, și unde s'au mai păstrat încă Macedo-Românii scăpați de desnaționalizare. Altă parte se mută, cum vedem, preste Dunăre, care strămutare se făptuesce și prin intervenirea barbarilor. Dar' un popor atât de numeros, precum ni-l arată în această parte narațiunea aceasta, nu putea fi dus în captivitate, cum spune scriitorul bisericesc cu reminiscențele sale biblice. O parte destul de însemnată se mai afla aici de bună seamă încă în Dacia-Traiană, care cată să se fi adaus acum prin admigrarea din dreapta Dunării. Dintre cei strămutați încoaci cu sila, mulți se vor fi întors înapoi, cum spune legenda noastră; alții se vor fi mutat însă și de bunăvoie, adăugând numărul Românilor din Dacia. Imperul expus neconținutelor pustiiri ale barbarilor, nu mai putea oferi siguranță provincialilor sei, încât elementul roman din părțile ocupate de barbari, silit să-și caute scăpare unde și cum o afla, o află acum la frații din Dacia, poate mai sigur decăt în alt loc.

Această mutare a populațiunii române din dreapta în stînga Dunării, indicată, cum vedem, pe timpul așezării Slavilor și Bulgarilor în Peninsula-Balkanică, va fi continuat încă și în decursul stăpînirii bulgare asupra ambelor maluri ale Dunării. Liniștea ce domnia acum în Dacia până la venirea Ungurilor, trebuia să atragă Români din țările balcanice cu atât mai mult, cu cât ei puteau fi scutiți aici mai bine de înfrîmarea nemijlocită a stăpînirii străine. Dominațiunea bulgară asupra Daciei-Traiane trebea privită ca un fel de suzeranitate, avînd Români de aici, în atîrnare de imperul bulgar, principate proprii, precum îi aflăm la venirea Ungurilor. Sub astfel de condițiuni elementul roman prospera în stînga Dunării tot mai mult, scădător din contră în dreapta fluviului, unde câștigă preponderanță elementul slav. Așa se schimbă, după invasiunea slavo-bulgară, fața etnografică a ambelor maluri, ceea-ce se îndeplinea mai ales în decursul stăpînirii bulgare.

Admigrarea română din dreapta Dunării, care trebea deci să o admitem, nu altera caracterul de continuitate al elementului roman în Dacia-Traiană, așa că se păstră tradițiunea despre origină Daco-Românilor din timpul dominațiunii romane asupra acestei țări. Partea rămasă în Dacia, după pierderea provinciei, formă elementul fundamental, din care se nascu poporul daco-român. Adausul primit succesiv din dreapta Dunării, contribuă mai mult la întărirea numerică a acestuia, decăt la întemeierea lui. Până la sec. VII, când începe admigrarea de care e vorba, s'a putut păstra în părțile muntoase ale Daciei încă destul element roman, pentru-ca continuitatea să nu fie aici nici decum întreruptă. Argumentul toponimic împreună cu tradițiunea istorică prin aceasta cum am vădut, e afară de îndoială.

Prelungă tradițiunea continuității, cunoscută în evul mediu cronicarilor unguri cum și Bizantinilor, se află în analele noastre și o tradițiune interpretată în înțelesul emigrării române din dreapta Dunării, anume în cronica anonimă: „Istoria țării românesce decăt a descălecat pravoslavniciei creștini”. Începutul acesteia este, după edițiunea Ioanid (București 1859), astfel:

„Însă dintăiu isvodindu-se de Români cari s'au despărțit de Romani și au pribegit spre meadă-noapte.” Deci trecînd apa Dunării, au descălecat la Turnul-Severinului, alții în Țeara-Ungurescă pre apa Oltului și pre apa Mureșului și pre apa Tisei, ajungînd și până la Mara-mureș. Ear cei ce-au descălecat la Turnul-Severinului s'au tîns pre sub pealele munților până la apa Oltului; alții s'au pogorit pre Dunăre în jos, și așa umplîndu-se tot locul de ei, au venit până la marginea Nicopolei. Atuncia s'au ales dintr'înșii boierii, cari au fost de neam mare, și puseră banoveți, un neam ce le zicea Basarabii, să le fie lor cap, adevă mări; și îi așezară întăiu să le fie scaunul la Turnul-Severinului, al doilea scaun s'a pus la Strehaia, al treilea scaun s'a pogorit la Craiova. Și așa fiind,

multă vreme au trecut tot ei oblăduind aceea parte de loc“.

Această scire a interpretat-o mai întăiu Sulzer¹⁾ în înțelesul teoriei sale, și lui i-a urmat și Rösler.²⁾ Ear' Tunusli³⁾ și Fotino⁴⁾ află într'însa o admigrare română din dreapta Dunării, prin care s'au adaus numărul Românilor rămași în Dacia-Traiană, și o aplică la venirea Basarabescilor în Oltenia, punînd-o în timpul invasiunii slave. Această interpretare a admis-o și dl Cogălniceanu, punînd admigrarea la sfîrșitul sec. VII.⁵⁾ (Va urma.)

Varietăți.

(Un imposit ciudat.) Par'că în Brasilia, constatările de flagrant delict de adulter sînt îndestul de numeroase; astfel guvernul, fiind în lipsă de bani, a găsit un mijloc foarte ingenios pentru a face ca cassa statului să nu fie goală. Se ăice, că are să se pună un imposit asupra tuturor constatărilor de felul acesta.

Ori-ce soț care ar voi să facă a se constata că soția lui îl înșeală cu un amic oare-care, va trebui, după-ce se va dresa un proces verbal, să plătească o taxă egală cu 12 fr. 75 cent.

Se crede, că dacă acest imposit va fi votat, soții economi vor deveni mai puțin geloși și vor avé filosofia de a suferi micile lor neînțelegeri conjugale fără a mai murmura.

Aceasta are să aibă un efect îndestul de moral.

(Camera neagră.) În Spania censura a găsit — pentru a deschide scrisorile expediate prin postă și a le închide din nou fără a lăsa nici o urmă de comiterea vre-unei indiscrețiuni — mijloace mult mai perfecționate decăt acela care consistă în a ține cîtva timp de asupra aburului plicurile gomete. Deschiderea scrisorilor sigilate cu un fir de platină, nu se mai întrebuițează astăzi. Se deschid plicurile foarte simplu, cu un cuțit; apoi, vîind se închiși scrisoarea, iei o pensulă, o moi într'o compoziție de ciment și ungi marginile plicului. Destinatorul deschide scrisoarea, fără să poată observa ceva.

Bibliografie.

Antologia română, pentru usul scoalelor secundare, de M. Pompiliu. Iași, 1885. Cuprinsul: Balade. — Legende. — Narațiuni. — Idile. — Poesii lirice. — Satire. — Fabule. — Epigrame și Cugetări. — Poesia dramatică. —

* * *

Gramatica teoretică-practică a limbii germane, pentru usul tinerimii române, de Ión Cionca, profesor de limba română la scoala reală și la scoala superioară de fete a comunității evanghelice din București. — *Etimologia și sintaxa*, cu o mulțime de teme și versiuni precum și un vocabular bogat. — București 1885.

¹⁾ Geschichte des transalpinischen Daciens, II, 28 sq.
²⁾ Romanische Studien, pag. 268.
³⁾ Istoria Terii Românesce, trad. Sion, pag. 10.
⁴⁾ Istoria Daciei, trad. Sion, pag. 99.
⁵⁾ Histoire de la Valachie et de la Moldavie, pag. 14.

14. Un grand nombre de Romains de la Dacie Aurelienne, attirés par paix dont jouissaient les Romains de la Dacie de Trajan, passèrent le Danube à la fin du VIIème siècle et s'établirent dans la partie de la Valachie qui est située entre la rivière Oltu et le Danube.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Budapesta, 26 Octombrie n. Congregația comitatului Timiș a discutat raportul despre confiscatiunea proclamatiunii *irredentei române*. Membrul comitetului, Rácz, respinge inculparea, ce-i atribue populațiunii române agitațiuni primejdioase statului. În sfîrșit congregația votează vice-comitelui recunoștință pentru procederea sa în afacerea amintită.

Niș, 26 Octombrie n. Din parte competentă se declară cu totul neadeverată scirea bulgară, după care trupele sârbesci ar fi trecut granița bulgară. Sârbii au ocupat numai posturile de vamă dimpregiurul Trnului.

Paris, 26 Octombrie n. Surparea pietrerielor de lângă Perigueux a rupt cu sine localitatea edificată pe coline. Doi trecători au fost uciși. Multe persoane copleșite.

Director: **Ioan Slavici.**

Redactor responsabil: **Cornel Pop Păcurar**

¹⁾ ed. Bălcescu și Laurian, Magazin istoric pentru Dacia, IV, 231: „Însă dintăiu s'au cuprins de Români cari au pures dela Romani și au venit spre meadă-noapte”. — Interpretățiunile mai vechi corespund cu textul lui Ioanid, căruia trebea să-i dăm deci preferință.

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui **Michail Gerula**.